

м. Вінниця
вул. Свердлова 170 кв 73
Мисак Павло Андрійович

Небувалий голод в 1933 р охопив всю Україну і українське населення.
До голода було не мало часу, але він стукався уже в двері.

Сталін хорошо заучив теорію Троцького «закручування гаек» і в кінці добився від Берія його убійства.

Було рішено одним махом, чим скоріше провести суцільну колективізацію, селянство загнати на обору як заганяють табун тварин.

Сталін мислив, як що не провести колективізацію, деякі селяни зможуть перерости в капіталістів, особливо були небезпечні куркулі.

Дуже добре пам'ятаю 1931-32 рр, мені було 17 років навчався на 2м курсі робфака при Вінницькому фармацевтичному інституті.

В ці роки на Україні відчувалося жахливе становище з продуктами, не було їх.

Колгоспне селянство працювало даром, не одержувало ні збіжжя, ні грошей, так сталося з моїм батьком залишив колгосп і нанявся на роботу сторожом в конторім Вінниці.

На індивідуальні господарства накладали дуже великі податки спеціально щоб вступали в колгоспи.

Індивідуали не могли витримати такого натиску, ганьби і знущання, рішили вигнати з двору коней, які потім бродили вулицями села шукали собі їжі, а прийшла зима звичайно коні погибли.

Колгоспники залишали поля, індивідуальники свої поля і уходили в світ за очі шукати кращого життя, кращої долі щоб заробити на кусок хліба і вижити. Колгоспні і індивідуальні землі здебільшого збідніли, пустували не засівалися, не було кому працювати.

Чинимий опір збоку селян нічого не давав їх розкулачували, даже тих, які підлягали висилали на Соловки, Сибір і другі міста.

Поспішність утворення колгоспів, на Україні, забрали хліб і весь вивезли.

Такі сталінські методи руководства привели до горя і трагічного голоду. На Україні умерло з голода більше 10 міл. чоловік .

Селянство довів до злиднів і жебраків. Виробники продуктів харчування не мали що їсти і навесні 1933 р горожанами бачили своїми очима як селяни з усіх сіл області хлинули в місто за куском хліба з протягнутими руками, заповнили

всі вулиці міста голодаючі. Місто голодало не могло допомогти їм. Голодаючі умерали як мухи після отруєння, міський транспорт не успівав вивозити трупи на цвинтар для захоронення. 1933 р. студенти одержували хліба 50 гр., більшість наших студентів помирали, я був весь опухший, спасла мама. На той час появилися зелені порічки і яблока, мама варила суп, а 50 гр хліба ділили на три часті: мені, мамі і батькові, кромі цього я ходив збирати перій сушили, різали на дрібні частини, терли в макітрі одержували муку із зеленими яблочками пекли пляцики (коржики), так я вижив, а звересня 193[3] я одержував хліба 100 гр.

В перших числах травня 1933 р мені запропонували терміново здати екзамен за 3тій курс робфака в з в'язку с тим, що міськом комсомолу командирует мене в радгосп с. Ковалівка Немировського району як представника для проведення масової політичної агітації серед робітників і колгоспників.

Поля оброблялися погано, трактора і другая сільськогосподарська техніка більше простоювала чим працювала, не було спеціалістів

До мого приїзду в с. Ковалівку, яке нараховувало більше 10 тисяч жителів перебував Петровський Г.І. По його розпорядженю в с. Ковалівку було доставлено один вагон муки. муку роздали людям вони напекли хліба наїлися і стали ще більше умерати. Сам факт кричущій, ні медпрацівники ні керівники села не проконтролювали

Після закінчення моеї командировки зібрався їхати додому, начальник підписав документи за місячну працю, поблагодарив і наказав видати мені надорогу 500 гр хліба, спеченого із посліду. Іти по шляху до ст. Немірова в три рази дальше ніж навпростець, через поле і ліс. Прийшов поле приближався до лісу, за метрів 60 побачив 5 людських фігур, сперлися на дерева і стояли не рухалися мене взяв страх – попався в руки почав громко говорити ніхто не реагував і не подавав признаков життя. Підійшов до одного штовхнув ціпком. Мені показалося, що середі них один є живий, винув з чемодана хліб підійшов до його дати поїсти, при провірці оказався умершим.

Ця жажлива історія, весь час мене переслідує, напротязі всього життя

На 4,5 сторінок

м. Вінниця
вул. Свердлова 170 кв 73
Мисак Павло Андрійович Пенсіонер
14/01-1989 р